

det, hvor meget den ærede Minister end kalder det overflødig, et ganske nødvendigt Forslag.

Med Hensyn til det tredie Stykke af Nr. 3 talte den ærede Minister meget udførligt om Ting, som jeg selv havde berørt, og som altsaa kunde have været sparede. Naar jeg i Forvejen har sagt, at jeg ikke tror, at Tanken i Ændringsforslaget er fyldestgørende udtrykt, men at jeg har en anden Udtryksmaade in mente, kan man virkelig spare sig at diskutere om det, som her staar. Jeg skal derfor ikke komme nærmere ind derpaa.

Hvad Ændringsforslag Nr. 4 angaar, sagde den ærede Minister, at det er overflødig; man vil nemlig ikke ved denne Lov kunne gøre Ændring i Husmandsloven, som ikke paalægger Statshusmændene en indbyrdes Ansvarlighed. Nej, det gør den ikke, men den paalægger dem sandelig, at de skulle gaa ind i Husmandskreditforeningen, naar Staten forlanger det. Og naar den paalægger dem det, og naar andre Love, som ærede Medlemmer vide, sige, at Medlemmerne af Kreditforeninger have solidarisk Ansvarlighed, saa forekommer det mig nok, at man med nogen Logik maa komme til det Resultat, at det er nødvendigt at sige, at her kan man træde ind i Foreningerne uden solidarisk Ansvar. Det er, siges jo, for ikke at paaføre Husmændene en Byrde, men netop for at sikre dem imod, at der gøres et Ansvar gældende mod dem, som der ikke med Føje bør kunne gøres gældende. Dernæst siger den ærede Minister med Hensyn til Forslaget under Nr. 5, at det er overflødig, om man siger det ene eller det andet, kan være ligegyldigt. Det kan aldeles ikke være ligegyldigt, om der skrives ordentlig Dansk i Lovene eller ikke, og saaledes som Lovforslaget er skrevet, er det, som jeg tillod mig at hævde ved første Behandling, aldeles umuligt. Man kan nemlig ikke tillægge Obligationer en Begunstigelse. Man kan derimod tillægge en Forening en Begunstigelse for dens Obligationer, og det er netop det, som man skulde have sagt, og som jeg har tilladt mig at give Udtryk ved min Ændring. Endelig er der Ændringsforslag under Nr. 6. Der kom den ærede Minister med en ret mærkelig Udtalelse om, at Statskassen ikke kunde være forpligtet til at slæbe rundt med disse Obligationer, og at man kunde tænke sig, at Statskassen efter visse Aars Forløb, f. Eks. naar 5 Aar vare forløbne, kunde ønske at gaa frem

paa en hel anden Maade. Det er muligt, men inden de 5 Aar kunne jo alle de vedkommende Obligationer være komne over paa andres Hænder. Ministeren har Bemyndigelse til at sælge naar som helst. Nu faar altsaa en Kreditor en saadan Obligation i Hænde, udstedt af en Husmandskreditforening, og medens alle andre Obligationer, udstedte af disse samme Foreninger, indeholde Bestemmelser om Udtrækning, Amortisation o. s. v., indeholder denne Obligation intet derom; den er uopsigelig fra Kreditors Side, den Mand, der erhverver eller køber den, faar at vide, at han køber et Papir, som han aldrig kan opsiges, og som han ikke har nogen som helst Udsigt til nogen Sinde at faa indfriet, thi der findes ikke det allermindste Spor af Bestemmelse i en saadan Obligation om, hvorvidt den skal indfries, om Amortisationens Størrelse eller om, at den senere kan finde Sted efter Loven.

Der findes ikke i selve Obligationen det allermindste om dette. For at Folk nu ikke skulle narres — rent ud sagt —, for at Køberne af disse Obligationer ikke skulle købe Katten i Sækken, skal det efter min Mening udtrykkeligt bestemmes, at de kunne amortiseres saaledes som i Loven af 22. April 1904 bestemt, det skal Kreditor vide. Jeg har altsaa kun foreslaaet dette af et rent Ærlighedshensyn for at være ærlig mod Køberne, for at de kunne faa at vide, hvad de købe, at de købe en Obligation, der ikke, som alle andre danske Kreditforeningsobligationer, amortiseres lige fra Begyndelsen af, men først langt senere. Jeg maa altsaa sige, at jeg finder aldeles ikke, at de af den ærede Minister fremsatte Indvendinger have noget at betyde, og jeg tillader mig at anbefale, at Forslagene alle vedtages.

Indenrigsministeren (*Enevold Sørensen*): Det ærede 4de Medlem for 2den Kreds (P. G. C. Jensen) fandt sig først foranlediget til at udtale, at jeg behøvede ikke at spilde saa mange Ord paa Ændringsforslaget under Nr. 1; thi dette var saa ubetydeligt og ligegyldigt, at jeg godt kunde have forbigaaet det. Ja, det ærede Medlem maa undskyldte, jeg gaar ikke ud fra, at naar det ærede Medlem stiller et Ændringsforslag her i Tinget, er det et saa ganske ubetydeligt og ligegyldigt Forslag, og i hvert Tilfælde maa det ærede Medlem finde sig i, naar han forelægger Ændringsforslag, at man omtaler dem. Det vil det ærede Medlem sikkert